

Sygn. akt III UK 54/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania W. M.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.
o prawo do emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 7 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 grudnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
odstępuje od obciążania odwołującego się kosztami
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 8 grudnia 2015 r. oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w S. z 29 grudnia 2014 r. oddalającego odwołanie od decyzji z 1 października 2013 r. odmawiającej przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury.

Wyrok Sądu Apelacyjnego ubezpieczony zaskarżył w całości. Zarzucił naruszenie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227) oraz § 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43, ze zm.) przez błędną

wykładnię i brak zastosowania w tej sprawie, a także art. 32 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej poprzez brak zastosowania w tej sprawie i pozbawianie go prawa do emerytury w obniżonym wieku, pomimo że skarżący wykonując zawód spawacza szybciej utracił zdolność do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy; oraz art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że skarżący nie udowodnił, że w spornym okresie wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Skarżący zarzucił również naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nie zawarcie w uzasadnieniu zapadłego wyroku, jakie względy zadecydowały, że Sąd Apelacyjny w (...) oceniając charakter pracy powoda na jego stanowisku pracy przedłożył wagę i rangę treści angaży ponad inne dowody w sprawie, w tym w szczególności treść zeznań powołanych w sprawie świadków, którzy pracowali z powodem, którzy nadzorowali powoda jak i wyjaśnień powoda. Ponadto wskazał na uchybienie w postaci nie oddalenia wniosku o powołanie biegłego, ale również nieprzeprowadzenie tego dowodu, w sytuacji gdy od przeprowadzenia tego dowodu zależało udowodnienie bądź przesądzenie o charakterze pracy powoda i zajmowanym stanowisku oraz faktycznie wykonywanych czynnościach.

Zdaniem skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do pytania, „czy uzasadnionym prawnie w zakresie dokonywanej wykładni i oceny charakteru pracy pracownika na danym stanowisku pracy /co przesądza o tym czy była to praca w warunkach szczególnych czy nie/ jest przedkładanie w ramach dokonywanej oceny wagi i ważności zapisów w zachowanej dokumentacji pisemnej w postaci angaży i świadectwa pracy ponad informacje uzyskane od powołanych w sprawie świadków oraz wyjaśnień powoda czy też innych dowodów zgromadzonych w sprawie, czy też dowody te winny korzystać z takiej samej mocy dowodowej w procesie oceny?”.

Organ rentowy, w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie w całości, a także o zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej uzasadnia występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

W orzecznictwie utrwalonym jest stanowisko, że w przypadku wskazania na zagadnienie prawne jako uzasadnienie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powinien określić przepis prawa, w związku z którym zostało one sformułowane i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen, dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny czy przedstawione zagadnienie prawne jest rzeczywiście zagadnieniem prawnym oraz czy jest ono istotne (por. postanowienie SN z 13 lutego 2014 r., I PK 263/13, LEX nr 1646092, oraz powołane tam orzeczenia). Rozstrzygnięcie istotnego zagadnienia prawnego nie może sprowadzać się do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów. Istotne zagadnienie prawne nie występuje, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie SN z 17 marca 2015 r., I PK 4/15, LEX nr 1661934).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej nie spełnia powyższych wymogów. Po pierwsze, skarżący nie sprecyzował przepisu prawnego, w związku z którym sformułował pytanie określone we wniosku jako istotne zagadnienie prawnym. Po drugie, skarżący nie przedstawił argumentów prawnych, z których wynikałaby istotna wątpliwość, co do wykładni przepisów prawa, która nie została dotychczas wyjaśniona w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Po trzecie, uzasadnienie wniosku

o przyjęcie skargi kasacyjnej, zamiast sprecyzować zagadnienie prawne i wykazać jego istotność, sprowadza się do polemiki z oceną materiału dowodowego przyjętą przez Sąd Apelacyjny.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

Uwzględniając okoliczności związane z przedmiotem postępowania, w szczególności charakter zgłoszonego roszczenia, jego znaczenie dla skarżącego oraz jego subiektywne przekonanie o zasadności roszczenia, na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. odstąpiono od obciążania go kosztami postępowania kasacyjnego.